

Salm 104, 24-34.35b

24 Que en són, de variades, Senyor, les teves obres!
Totes les has fetes amb saviesa.
La terra és plena de les teves criatures.
25 Mireu el mar, immens per totes bandes;
són incomptables els animals que s'hi belluguen,
des dels més petits fins als més grossos;
26 tot navegant el solquen els vaixells,
i Leviatan, que creares per jugar-hi.
27 Tots esperen de la teva mà
que els donis l'aliment al seu temps:
28 els el dones, i ells l'arreguen;
obres la mà, i mengen a desdir.
29 Però si deixes de mirar-los, s'esperveren;
si els retires l'alè, expiren
i tornen a la pols d'on van sortir.
30 Quan envies el teu alè, reneix la creació
i renoves la vida sobre la terra.
31 Glòria al Senyor per sempre!
Que s'alegri el Senyor de la seva obra!
32 Ell fa tremolar la terra quan la mira,
toca les muntanyes i s'hi aixequen glops de fum.
33 Cantaré al Senyor tota la vida,
cantaré al meu Déu mentre sigui al món.
34 Que li sigui agradable aquest poema,
són per al Senyor aquests cants de goig.
Beneeix el Senyor, ànima meva.
Al·leluia!

Nombres 11, 24-30

24 Moisès sortí a comunicar al poble el que el Senyor li havia dit. Després va reunir setanta homes d'entre els ancians del poble entorn de la tenda. 25 El Senyor va baixar enmig d'un núvol, parlà amb Moisès i infongué als setanta ancians una part de l'esperit que Moisès tenia. Tan bon punt l'esperit va reposar damunt d'ells, es posaren a parlar com els profetes; però això no es va repetir més.
L'esperit de profecia en el campament
26 Entre els ancians inscrits, n'hi hagué dos que no van anar a la tenda, sinó que es quedaren al campament. L'un es deia Eldad i l'altre Medad. Però l'esperit també va reposar damunt d'ells, i dins el campament mateix es posaren a parlar com els profetes.
27 Un jove corregué a comunicar-ho a Moisès:
--Eldad i Medad parlen en el campament com els profetes.
28 Josuè, fill de Nun, ajudant de Moisès des de la seva joventut, va exclamar:
--Senyor meu, Moisès, no ho permetis!
29 Moisès li respongué:
--Estàs gelós per mi? Tant de bo que tot el poble del Senyor tingués el do de profecia i el Senyor donés a tots el seu esperit!

30 Després Moisès i els ancians d'Israel es van retirar al campament.

Fets 2, 1-21

1 Quan va arribar la diada de Pentecosta es trobaven reunits tots junts. 2 De sobte, com si es girés una ventada impetuosa, se sentí del cel una remor que omplí tota la casa on es trobaven asseguts. 3 Llavors se'ls van aparèixer unes llengües com de foc, que es distribuïen i es posaven sobre cada un d'ells. 4 Tots van quedar plens de l'Esperit Sant i començaren a parlar en diverses llengües, tal com l'Esperit els concedia d'expressar-se. 5 Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacions que hi ha sota el cel. 6 Quan se sentí aquella remor, la gent s'aplegà i van quedar desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. 7 Sorpresos i meravellats, deien: --¿No són galileus, tots aquests que parlen? 8 Doncs com és que cada un de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? 9 Parts, medes i elamites, habitants de Mesopotàmia, de Judea i de Capadòcia, del Pont i de l'Àsia, 10 de Frígia i de Pamfília, d'Egipte i de les regions de Líbia tocant a Cirene, i els qui han vingut de Roma, 11 tots, tant jueus com prosèlits, cretencs i àrabs, els sentim proclamar en les nostres pròpies llengües les grandeses de Déu. 12 Sorpresos i desconcertats, es deien els uns als altres: --Què vol dir tot això? 13 Però d'altres, rient-se'n, deien: --És que el vi els ha pujat al cap! 14 Aleshores Pere es posà dret amb els Onze i alçant la veu digué: --Jueus i tots els qui residiu a Jerusalem: enteneu bé això i escolteu amb atenció les meves paraules. 15 No és pas que aquests hagin begut massa, com vosaltres sospiteu: tot just són les nou del matí. 16 Això que ara succeeix, ja ho havia anunciat el profeta Joel: 17 »Els darrers dies —és Déu qui ho afirma— abocaré el meu Esperit sobre tothom: els vostres fills i les vostres filles profetitzaran, els vostres joves tindran visions, i els vostres vells, somnis. 18 Aquells dies abocaré el meu Esperit sobre els meus servents i les meves serventes, i profetitzaran. 19 Faré que apareguin prodigis dalt al cel i senyals aquí baix a la terra: sang, foc i una columna de fum. 20 El sol s'enfosquirà i la lluna es tornarà sang abans no arribi el dia del Senyor, dia gran i resplendent. 21 Llavors tots els qui invoquin el nom del Senyor se salvaran.

Joan 7, 37-39

El darrer dia de la festa, que era el més solemne, Jesús es posà dret i exclamà:

--Si algú té set, que vingui a mi; el qui creu en mi, que begui. Perquè diu l'Escriptura: Del seu interior brollaran rius d'aigua viva.

Deia això referint-se a l'Esperit que havien de rebre els qui creurien en ell. Llavors encara no havien rebut l'Esperit, perquè Jesús encara no havia estat glorificat.